ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី?

អ្នកនិពន្ធៈ ជ្រឹញ - ប៉ាញ

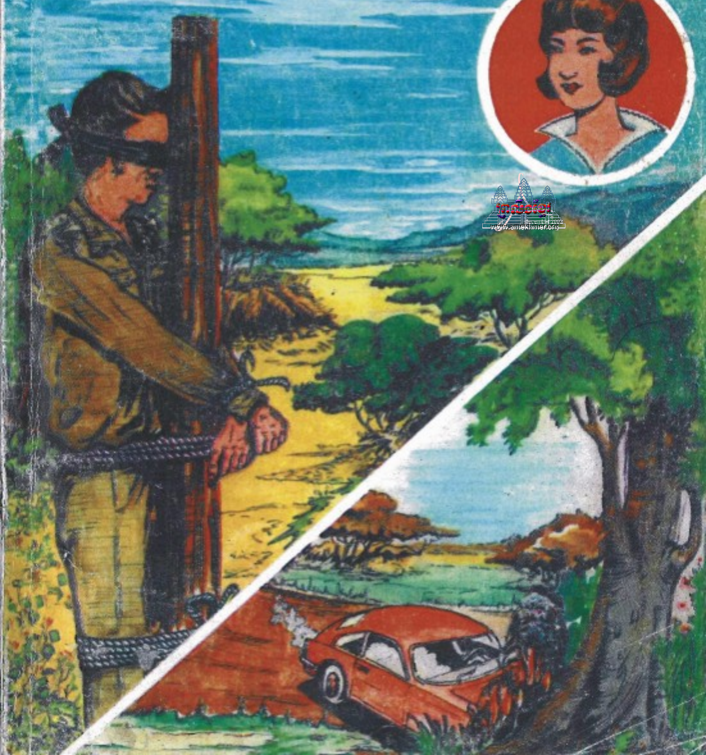

www.amekhmer.org

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោក **អ៊ុច ភិរម្យ**

ដែលបានចែកចាយសៀវភៅនេះដើម្បី

ជូនដល់បងប្អូនរួមជាតិបានអាននៅថ្វីដៃអក្សរសាស្ត្រខ្មែរ

In kind appreciation to

Mr. Perom Uch

for making this book available

for all to enjoy Khmer literature.

ជីវប្រវត្តិរបស់អ្នកនិពន្ធ

ទ្រិញហ៊ាញ

នៅក្នុងអំឡុងឆ្នាំ១៩៦៣លោកទ្រិញហ៊ាញបានបំពេញមុខងារជាតំណាងរាស្ត្រ លោកក៏មានតួនាទីជាសមាជិកការិយាល័យរបស់រដ្ឋសភាដែរព្រមទាំងជាប្រធានគណៈកម្មការសភា។ ក្នុងខែមិនា១៩៧០ លោកជាតំណាងរាស្ត្រមួយរូបដែលបានចូលរួមបោះឆ្នោតដកសម្តេចនរោត្តមសីហនុពីតំណែងប្រមុខរដ្ឋនៃរាជាណាចក្រកម្ពុជា។ នៅក្រោមរដ្ឋាភិបាលសាធារណរដ្ឋខ្មែរលោកបានបំពេញបេសកកម្មជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងឃោសនាការ។

លោកបានប្រសូតនៅថ្ងៃទី៩ខែកញ្ញាឆ្នាំ១៩២៤នៅឯត្រពាំងឫស្សីខែត្រកំពង់ធំ។ លោកត្រូវជាបុត្ររបស់លោកទ្រិញបាក់និងលោកស្រីស៊ុយហួយ។ ភរិយារបស់លោកគឺលោកស្រីម៉ាម៉ុងក្រេ លោកនិងភរិយាមានបុត្រានិងបុត្រីទាំងអស់ចំនួន១០នាក់។

លោកបានបំពេញការសិក្សានៅឯសាលាគរុវិជ្ជា ហើយក៏បានបំពេញបេសកកម្មនៅឯក្រសួងឃោសនាការ បរមរាជវាំង រដ្ឋសភា រួមជាមួយគ្នានេះដែរលោកក៏ជា សមាជិកមួយរូបនៃរាជរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ។

លោកធ្លាប់ធ្វើជាអ្នកសរសេរកាសែតអ្នកជាតិនិយមនៅក្នុងសម័យសង្គមរាស្ត្រនិយម ព្រម ទាំងបាននិពន្ធសៀវភៅមួយចំនួនទៀតផង។

លោកបានទទួលមរណៈភាពក្រោយបន្ទាប់ពីជ័យជំនះរបបខ្មែរក្រហមនៅឆ្នាំ១៩៧៥។

យើងសូមថ្លែងអំណរគុណលោកដែលបានចែងទុកជាអនុស្សាវរីយ៍នៅសៀវភៅ **ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី?** នេះ។ សូមវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់លោកបានជួបតែនឹងសុគតិភព កុំបីឃ្លាងឃ្លាតឡើយ។

Author's Biography

TRINH HOANH

Député à l'Assemblée Nationale, Membre du Bureau de l'Assemblée Nationale, Président de Commissions Parlementaires, Commis de l'Information de 1re classe.

Né le 9 Septembre 1924 à Trapeang-Russei (Kg.-Thom), fils de M. Trinh Bac et de Mme née Suy Huoi. Marié le 15 Novembre 1945 avec Mlle Mar-Mongkre. Enfants : V , P , V , V , V , V , V , V , V , V .

Ecole de Formation des Instituteurs. Chef de Bureau et Chef de Service au Ministère de l'Information, Chef du Secrétariat du Palais Royal, Questeur de l'Assemblée Nationale, Membre du Gouvernement, ancien Rédacteur en Chef du «Neak Cheat Niyum ». Auteur de plusieurs Ouvrages, dont les «Préceptes du Bouddha » et « l'Arithmétique Expliquée ». Plusieurs fois en mission à l'étranger. Commandeur du Monisaraphon, Officier de l'ORC, Officier du Sowathara, Médaille d'Or du Travail, Commandeur de l'ordre du Soleil Levant (Japon).

Membre du Comité Central du Sangkum, du Comité Directeur de la J.S.R.K., du Comité Directeur de l'Association des Ecrivains Khmers, de l'Association des Parents d'Elèves du Lycée Descartes, de l'Association Sportive du Lycée Descartes, de l'Association Mondiale du Bouddhisme.

Sports : Foot-ball, basket-ball, volley-ball - Distraction : Musique.

Adresse privée : 3 rue Nhiek Tioulong, Phnom-Penh, Téléphone : 53 Chak Angré.

(after "Personalités du Cambodge" 1963 Edition)

Member of Parliament (1963), Member of the National Assembly office, President of the Parliamentary Commissions, First Class Information Clerk.

Born on September 9, 1924 in Trapeang Russei (Kampong Thom Province), son of Mr. Trinh Bac and Mrs. Suy Huoi. Married on November 15, 1945 to Miss Mar Mongkre. Ten children.

Completed teacher's formation school. Supervisor and Department Head at the Ministry of Information, Office Manager of the Royal Palace, Treasurer of the National Assembly, Government Official, Chief Editor of the "Neak Cheat Niyum" newspaper. Author of several books including "Buddha's Precepts," "Arithmetic explained." Completed several foreign missions. Commander of the Monisaraphon, Officer of the Royal Order of Cambodia, Sowathara Officer, Gold work medal, Commander of the Rising Sun order (Japan).

Member of the Central Committee of the Sangkum Reastr Niyum, Director of the Khmer Royal Socialist Youth (J.S.R.K.), Member of the Directorate committee of the Association of Khmer Writers, of the Association of Student's Parents of Descartes High School, of the Sport Association of Descartes High School, of the Buddhism World Association.

Hobbies: soccer, basketball, volley ball, music.

Private Address: 3 Nhiek Tioulong Street, Phnom Penh. Telephone: 53 Chak Angre.

Note: In 1970, Mr. Trinh Hoanh was also a Member of Parliament. He was one of the MP who voted to remove Samdech Sihanouk from power on March 18, 1970. Upon the formation of the Khmer Republic, he was nominated as Information Minister.

Following the victory of the Khmer Rouge forces in April 1975, Mr. Trinh Hoanh whereabout remains unknown. It is presumed that he found his death shortly after the advent of the Khmer Rouge regime, or during the Khmer Rouge era (1975-1978).

ក្រសួងអប់រំជាតិ

យោបល់
គណៈកម្មការបច្ចេកទេសខាងភាសាខ្មែរ

គណៈកម្មការបច្ចេកទេសខាងខេមរភាសា បានប្រជុំកាលពីថ្ងៃពុធទី ១៥ តុលា ១៩៦៩ ម៉ោង ៩ កន្លះ ដែលមានសមាជិកដូចតទៅ គឺៈ លោក ម៉ាស នីម, ឡុច ផ្លែង, អ៊ុក សាម៉ុន និង លាងហ៍ប់អាន ដើម្បីពិនិត្យសៀវភៅប្រលោមលោក មានចំណងជើងថា «ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី» និពន្ធដោយលោក ទ្រិញ រ៉ាញ ដែលក្រសួងអប់រំជាតិផ្ញើមក «ដើម្បីពិនិត្យនិងផ្ដល់យោបល់» តាមលិខិតបញ្ជូនដែលត្រូវតបលេខ ៣០៩-ខ-សយ. ចុះថ្ងៃ ២៥-៨-៦៩ ។

ក្រោយដែលបានប្ដូរយោបល់គ្នាយ៉ាងយូរ ហើយនិងពិនិត្យលើកំណត់ហេតុនៃគណៈកម្មការសិក្សាផ្នែករងទី ៣ ខាងខេមរៈ ចុះថ្ងៃ ១៥ កុម្ភៈ ១៩៦៩ មក គណៈកម្មការយល់ឃើញថា «ពុំអាចបញ្ចូលសៀវភៅនេះក្នុងកម្មវិធីមធ្យមសិក្សាថ្នាក់ណាមួយបានទេ» ប៉ុន្តែ «អាចចាត់ទុកជាសៀវភៅសម្រាប់ការអាន ដោយណែនាំ (Lecture dirigée) ក្នុងគ្រឹះស្ថានសិក្សាបាន» ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៦ ខែតុលា គ.ស. ១៩៦៩

ប្រធានគណៈកម្មការ,

ហត្ថលេខាៈ កែ ម៉េង ឃាម់

បោះពុម្ពនៅថ្ងៃទី ១ មេសា ១៩៧៥

គណៈកម្មការសិក្សា
ផ្នែករងទី ៣

សេចក្ដីដកស្រង់កំណត់ហេតុនៃគណៈកម្មការ ពិនិត្យសៀវភៅនៅមធ្យមសិក្សា

. . . .

ក្រោយពីបានពិភាក្សាលើ ចំណុច ផ្សេងៗ នៃសៀវភៅ «ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី» នេះ អស់ពេលដ៏យូរមក គណៈកម្មការមានយោបល់ដូចតទៅ :

១- ចំពោះអត្ថន័យ: សៀវភៅនេះបានលើកយកបកចោទនូវបញ្ហាសំខាន់ៗ:

- ប្រវត្តិសាស្ត្រខ្មែរយើង ក្នុងការបង្ក្រាបជនក្បត់ជាតិ (ចំពូក ២)
- ការបំរើជាតិដោយស្មោះត្រង់ កលល្បិចនិងជោគជ័យរបស់ការិយាល័យទី ២ ក្នុងបដិចារកិច្ច
- ចិត្តស្នេហាជាតិ និង ភក្ដីភាពចំពោះជាតិ
- ចិត្តស្មោះត្រង់និងបទបញ្ជា គឺវិន័យក្នុងកងទ័ព ។

២- ចំពោះអត្ថរូប :

- មានការប៉ិនប្រសប់ក្នុងរបៀបនិទាន ដោយលើកយកបញ្ហាបិទមុខដាក់ខាងដើម ធ្វើឲ្យអ្នកអានចង់ដឹងរឿង
- ដំណើររឿងចេះតែជឿនលឿនរហ័សទាន់សម័យ
- ភាសានិយាយស្របនឹងប្រភេទនៃសៀវភៅ ប៉ុន្តែបានផ្ចិតផ្ចង់បន្តិចបន្តួចខាងពាក្យសំដី ។

. . . .

៣- ចំពោះអត្ថរស :

- មានលក្ខណៈជាតិទាំងចិត្តខ្លាំង តួអង្គ ចិត្ត សង្គម . . .
- មានការអប់រំ (ដាស់តឿនឲ្យស្រឡាញ់ជាតិ-ស្នេហាស្មោះត្រង់) ។

ធ្វើនៅភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៥ កុម្ភៈ ១៩៦៩

អគ្គប្រធាន

ហត្ថលេខា : **ជ្រំ ម៉ល**

ហត្ថលេខា សមាជិក :

ថាច់ គន្ធ - ឡុច ផ្លែប - តាន់ អ៊ឹម

អគ្គនាយកដ្ឋាន នៃ ក្រសួងវាំង

ក្នុងព្រះបរមរាជវាំង

លេខ ៨០៩ - ល - ដ្ឋ

ភ្នំពេញ នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែកក្កដា គ. ស. ១៩៦៧

អ្នកអង្គម្ចាស់ អគ្គនាយកក្រសួងវាំង នៃព្រះបរមរាជវាំង

ជំរាបមកលោកសហជីវិន ទ្រិញ - ភាញ

បានជ្រាប ។

សម្ដេចព្រះមហាក្សត្រិយានី ជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង ទ្រង់បានទទួលនូវសៀវភៅប្រលោមលោក ២ សៀវភៅ មានចំណងជើងថា “ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី” ដែលសហជីវិន បាននិពន្ធចងក្រង ហើយបានផ្ញើទៅថ្វាយចំពោះព្រះអង្គ តាមបុគហ្វាយចុះថ្ងៃទី ១៣ កក្កដា ១៩៦៧ នោះហើយ ។

សម្ដេចជាអម្ចាស់ ទ្រង់មានព្រះរាជបណ្ដាំដូចតទៅនេះ :

“ អរគុណណាស់ ដែលផ្ញើរឿង “ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី” មកថ្វាយនេះ ហើយនិងសូមសរសើរ អំពីកម្លាំងកាយហើយនឹងកម្លាំងចិត្ត ដែលមានការប្រើនជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ៗ ដល់ទៅ ៨ មុខហើយ មានពេលសរសេរសៀវភៅបានទៀតនេះ គួរឲ្យកោតណាស់ សូមសរសើរដោយសុទ្ធចិត្ត នឹង ឲ្យពរដែលបំរើជាតិនិង រាជបល្ល័ង្កនេះ សូមឲ្យបានសុខតរៀងទៅ ”

ព្រះហស្តលេខា : នរោត្តម កុសុម

ខុទ្ទកាល័យនៃសម្តេចសហជីវិន

ព្រះប្រមុខរដ្ឋ

លេខ ១១០០ ខ-ស- ៦២៣

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២០ កក្កដា គ. ស. ១៩៦៧

" ខុទ្ទកាល័យព្រះបរមរាជវង្សារនាំទៅលើត្បូង "

តាមលេខាធិការដ្ឋានផ្ទាល់សម្តេចសហជីវិនព្រះប្រមុខរដ្ឋ

ជំរាបមកសហជីវិន ទ្រឹញ-ភ៏ញ ប្រធានគណៈកម្មការឃោសនាការ

និងពត៌មាននៃរដ្ឋសភា ក្រុងភ្នំពេញ

ខ្ញុំបានទទួលកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពីសម្តេចព្រះប្រមុខរដ្ឋ ទ្រង់ព្រះបញ្ជាឲ្យខ្ញុំ ថ្លែងក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអង្គ នូវសេចក្តីសរសើរយ៉ាងអនេក ចំពោះសហជីវិន ដែលបានខិតខំព្យាយាមនិពន្ធរឿងប្រលោមលោក ដែលមានចំណងជើងថា " ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី " ជាប្រលោមលោក ដែលមានន័យនិងសារប្រយោជន៍ យ៉ាងសំខាន់សំរាប់ជាស់សតិជាតិយើងឲ្យស្គាល់ច្បាស់នូវកិច្ចសង្គ្រោះញាតិ អាណិតអាសូរ និងការជិះជាន់ រំលោភនៃពួកប្រតិកិរិយា ។ល។

ប្រលោមលោករបស់សហជីវិននេះ មុខជានឹងបានជាគុណប្រយោជន៍ យ៉ាងសំខាន់សំរាប់ប្រទេសយើងតទៅអនាគតជាពុំខាន ។

នៅទីបំផុតសម្តេចឪ ទ្រង់មានព្រះរាជហឫទ័យសោមនស្សរីករាយ និងជឿជាក់ថា សហជីវិន នឹងព្យាយាមបន្តការនិពន្ធផ្សេង ៗ ទៀត ឲ្យបានបរិបូរល្អលាស់ជាពុំខាន ។

សូមសហជីវិន ទទួលនូវសេចក្តីរាប់អានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អំពីខ្ញុំ ។

ហត្ថលេខា: ខៀម-សួន

អារម្ភកថា

ខ្ញុំពុំមានចំណេះជ្រៅជ្រះប៉ុន្មានទេ តែកាលនៅរៀនសាលាគរុវិជ្ជា ខ្ញុំធ្លាប់បានលេខ ១ ខាងតែងសេចក្ដីខ្មែរ លោកញឹក-ធូវ "ឧកញ៉ាមហាមន្ត្រី ញឹក-ធូវ" បានឲ្យពិន្ទុខ្ញុំដល់ទៅ ៩ ក្នុងភាគ ១០ ក៏សឹងមាន ។

ខ្ញុំធ្លាប់បានសរសេរអត្ថបទសារព័ត៌មានតាំងពី គ.ស. ១៩៤៨ ហើយការព្យាយាមរបស់ខ្ញុំនេះ បានរហូតដល់ឋានៈជានិពន្ធនាយកសារព័ត៌មាន កម្ពុជា, ឈាមខ្មែរ, សង្គម-រាស្ត្រនិយម និងអ្នកជាតិនិយម ។ មិត្តអ្នកអានទាំងឡាយបានស្គាល់នូវរបៀបសរសេរអត្ថបទរបស់ខ្ញុំយ៉ាងច្បាស់ ហើយនិយមអានព្រោះមានខ្លឹមសារ ។ ខ្ញុំធ្លាប់បានសរសេរទស្សនាវដ្ដី និងសៀវភៅផ្សេងៗទៀតជាច្រើនដែរ តែសុទ្ធជាអត្ថបទរាប់រៀបពីហេតុដែលមាន គឺព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗ ឬក៏បង្ក្រងធ្វើអត្ថាធិប្បាយនូវច្បាប់ដែលមានស្រាប់ ។ ខ្ញុំបាន

សរសេរសៀវភៅ " គម្រូមានធម៌ " មួយ បានប្រឡងជាប់លេខ ៣ ក្នុងកម្ពុជរដ្ឋ ក្នុងពិធីបុណ្យខួប ២៥០០ វស្សានៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ តែក៏ជាការអត្ថាធិប្បាយវែកញែកដែរ, ខ្ញុំពុំដែលហ៊ានសរសេរប្រលោមលោកទេ ព្រោះប្រលោមលោកត្រូវមានការព្យាយាមច្រើន ដើម្បីរៀបចំឲ្យត្រូវតាមបច្ចេកទេស ដូចជាការបង្ក្រងឲ្យមានដំណើររឿងគួបតិន, ផ្នែករចនាពាក្យសំដីឲ្យត្រឹមត្រូវតាមលក្ខណៈរបស់វា និងល្បិចកលសំកប់ធ្វើឲ្យអ្នកអានជាប់ចិត្ត អានជក់មិនធុញទ្រាន់ជាដើម ។ តែខ្ញុំនៅចាំរក្សាបំណងមួយជាប់ជានិច្ច គ្មានជាទីបំផុត ខ្ញុំក៏ជាប់ចិត្តសរសេររឿង " ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី ? " នេះដែលជាប្រលោមលោក ទាក់ទងក្នុងមនោសញ្ចេតនាដ៏វែងអន្លាយ, មានការសង្គ្រោះដោយស្អប់ការជះជាទំលោក មានការលះបង់ជីវិតដើម្បីជាតិ ទប់ទល់នឹងជនលោភបុណ្យលក់ជាតិ បំរើសេអាក្ល ។

ខ្ញុំសរសេរនេះគឺមានប្រាថ្នា ទាញចិត្តមិត្តអ្នកអានឲ្យតែចង់ដឹងដំណើររឿងជានិច្ច តែលទ្ធផលយ៉ាងណា ជាភារៈលើមិត្តអ្នកអានទាំងអស់ ព្រោះខ្ញុំមានសង្ឃឹមថានឹងបានទទួលនូវសេចក្ដីរិះគន់ ជួយកែតម្រូវអំពីមិត្តអ្នកអានជាពុំខាន ។

ក្នុងប្រលោមលោក " ខ្ញុំមានទោសព្រោះអ្វី ? " នេះ ខ្ញុំប្រើពាក្យថា " ខ្ញុំ " ជាតួឯកក្នុងផ្ទៃរឿង តែពុំមែនជារឿងរ៉ាវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំទេ គឺគ្រាន់តែជាបច្ចេកទេសម្យ៉ាងក្នុងការសរសេររឿងតែប៉ុណ្ណោះ ហើយសូមមិត្រអ្នកអានមេត្តាកុំប្រែសេចក្ដីនៃរឿងនេះទៅជាអ្វីដទៃឡើយ ។

ថ្ងៃទី ១០ សីហា ២៥០៥ / ១៩៦២

សូមអរគុណ

រធិញ-ថ៉ាញ

ជំពូកទី ១

វគ្គទី ១

រឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ

នៅក្រុងបាងកក រាជធានីនៃប្រទេសថៃឡង់ ក្នុង គ. ស. ១៩៦២ មានរឿងមួយដ៏ចំឡែកអស្ចារ្យ បានធ្វើឲ្យមហាជនភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះជារឿងអាថ៌កំបាំង បិតនៅក្នុងការងឿងឆ្ងល់នៃមហាជន ចាប់តាំងពីជនសាមញ្ញធម្មតា រហូតដល់អ្នកកាសែត អ្នកនិពន្ធរឿងបិទមុខ អ្នកចិត្តសាស្ត្រ អ្នកវិញ្ញាណសាស្ត្រ តែងនាំគ្នាស៊ើបសួរថា តើរឿងរ៉ាវពិតប្រាកដនោះយ៉ាងណាខ្លះ ?

ភ្លើងសង្គ្រាមលោកលើកទី ២ បានរលត់ទៅក៏ពិតមែនហើយ តែប្រជាជនទាំងឡាយនៅពុំទាន់បាត់ស្រៀវឆ្អឹងខ្នងនៅឡើយ ។ ការប្រែប្រួលនៃពិភពលោក ដែលអាចកើត

ឡើងពីផលនៃសង្គ្រាមសម័យថ្មី សង្គ្រាមត្រជាក់ សង្គ្រាមពិសេស សង្គ្រាមឥតប្រកាសសង្គ្រាម ដែលគេច្រើនតែស្មានថា នឹងប្រព្រឹត្តទៅបែបនេះ បែបនោះយ៉ាងណា រឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ ដែលកំពុងតែកើតមានឡើងក្នុងពេលនេះ ក៏នៅតែបានទទួលនូវការងឿងឆ្ងល់ និងការដៅស្មាននៃមហាជនពុំប្លែកគ្នាប៉ុន្មានពីរឿងសង្គ្រាមទាំងនោះដែរ . . . . .

ប្រជាជនភាគច្រើននៅក្រុងបាងកក នាំគ្នាជឿថា មានខ្មោចបិសាចមួយដែលមានឥទ្ធិឫទ្ធិ តែពុំប្រទូសរ៉ាយនឹងមនុស្ស ព្រោះវាមិនដែលធ្វើអ្វីឲ្យវិនាសដល់អ្នកណាសោះឡើយ ។

បិសាចនេះ គ្រាន់តែជាបិសាចស្នេហាតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះវាមកជួបតែនឹងមនុស្សដែលវាស្រឡាញ់ ដោយវាអាចសម្តែងរូបកាយឲ្យក្លាយខ្លួនទៅជាមនុស្សបាន ។

មនុស្សដែលបិសាចនៅស្រឡាញ់ គឺស្រីម្នាក់ឋិតនៅក្នុងមជ្ឈិមវ័យ ឈ្មោះនាង យូរ៉េត ។ ឈ្មោះនេះក៏ល្មមជាឈ្មោះ

របស់ជនជាតិថៃបាន តែអ្នកផងបានដឹងច្បាស់ថា នាងយូរ៉េត ជាជនជាតិខ្មែរ ។ នាងមានប្ដីជាជនជាតិខ្មែរដែរ ហើយមានកូនប្រុសតូចម្នាក់ ដែលនៅក្នុងបន្ទុករបស់នាងសព្វថ្ងៃនេះ...

រឿងរ៉ាវមានតទៅទៀតថា កាលបើគូស្វាមីភរិយា នៅរួមសុខទុក្ខជាមួយគ្នា បានកូនប្រុសមួយនេះហើយ, ប្ដីក៏ស្លាប់ចោលនាងទៅ ដោយសារឧបទ្ទវហេតុក្នុងពេលរាត្រីមួយ ដែលគេបានបើករថយន្តផ្ទាល់ខ្លួនចូលទៅទីក្រុង ដើម្បីកិច្ចធុរៈអ្វីមួយ ហើយទៅបុកដើមឈើនៅទីពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ។ ដោយសារការបើកបរលឿនពេក រថយន្តនោះបានជ្រុលជ្រួសទៅបុកដើមឈើយ៉ាងខ្លាំងក្រៃណាខ្លាំង ទាល់តែរថយន្តនោះឆេះខ្ទេចខ្ទីទាំងអស់ ។ ឯម្ចាស់រថយន្តគឺប្ដីនាងយូរ៉េត ដែលជាអ្នកបើកបររថយន្តនោះ ក៏ត្រូវភ្លើងឆាបឆេះពេលពល ស្លាប់នៅជាប់នឹងដៃចង្កូតរថយន្ត ។ ភាពនេះជាភាពគួរឲ្យស្លុតរន្ធត់ជាខ្លាំង ...

ទីកន្លែងដែលរថយន្តបុកដើមឈើ ពាល់តែស្ងាត់ម្នាស់ នោះ ជាកន្លែងស្ងប់ស្ងាត់គ្មានផ្ទះសម្បែងអ្នកស្រុកឡើយ ។ សងខាងផ្លូវថ្នល់មានដើមគគីរដុះជាជួរ តែឃ្លាត ៗ ពីគ្នា ។ បើតាមការសន្និដ្ឋានរបស់ក្រុមព្រះនគរបាល ដែលបានទៅពិនិត្យមើលសាកសពនិងកំទេចរថយន្តក្នុងវេលានោះ ថា ប្រហែលជាម្ចាស់រថយន្តបើកបរលឿនពេក ពុំប្រយ័ត្នប្រយែង លុះមានហេតុការណ៍កើតឡើងចាប់ហ្វ្រាំងពុំទាន់ រថយន្តក៏ជ្រុលទៅបុកដើមឈើ ។ ដោយការបុកខ្លាំងពេក រថយន្តក៏ឆេះខ្ទេចខ្ទី បណ្ដាលឲ្យអ្នកម្ចាស់រថយន្ត ដែលជាអ្នកបើកបរនោះ ត្រូវភ្លើងឆេះពេលកលទៅជាមួយនឹងរថយន្តដែរ ។ ការពិនិត្យនិងសេចក្ដីរាយការណ៍ របស់ក្រុមព្រះនគរបាល បានផ្អែកទៅលើជំនឿថា រថយន្តដែលត្រូវភ្លើងឆេះនេះ ជារថយន្តរបស់ប្ដីនាង យូរ៉េត ឯអ្នករងគ្រោះស្លាប់ក្នុងរថយន្ត ក៏គឺប្ដីរបស់នាងយូរ៉េត ខុះឯង ....

ហេតុការណ៍ដូចពោលមកនេះ បានកើតឡើងបីឆ្នាំកន្លងមកហើយ . . .

កាលបើអត់ពីខ្មោចប្ដីទៅហើយ នាងយូរ៉េត ក៏នៅតែសំណាក់អាស្រ័យនៅក្រុងបាងកកដដែល ។ ក្រោយពេលចាត់ការធ្វើបុណ្យបូជាសពជូនខ្មោចប្ដីហើយ នាងយូរ៉េត រស់នៅដោយការស្ងប់ស្ងៀម ពុំសូវមានទាក់ទងនឹងរវល់នឹងអ្នកណាឡើយ ។ ផ្ទះរបស់នាងជាផ្ទះឈើប្រក់ស័ង្កសី សង់នៅលើដីភូមិមួយនៅជាយក្រុង តាមផ្លូវដែលចេញពីទីក្រុងទៅចន្ទបុរី ។

រឿងការអាថ៌កំបាំងចំខុមនេះ កាលពីបីឆ្នាំកន្លងទៅនេះ មានដំណឹងលេចឮថា ខ្មោចប្ដីនាងយូរ៉េត អាចសំដែងឥទ្ធិឫទ្ធិ ឲ្យគេឃើញទៅជារូបមនុស្សបាន ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ខ្មោចនេះ អាចនិយាយស្ដីឆ្លើយឆ្លងជាមួយនឹងនាងបានទៀតផង ។ រឿងនេះ មានមនុស្សលួចមើលឃើញ ។ ដំបូងមានអ្នក

ឃើញតែពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះ តែល្បះដំណឹងនេះ ចេញពីមាត់មួយ ចូលត្រចៀកមួយទៀត ក៏រឹតតែលេចឮសុសសាយច្រើនឡើងៗ ស្ទើរតែពាសពេញប្រទេសថៃទាំងមូល ។

កាលបើដំណឹងនេះ លេចឮច្រើនឡើង ការងឿងឆ្ងល់របស់មហាជន ក៏រឹតតែមានច្រើនឡើងដែរ ពាល់តែក្លាយទៅជារឿងអាថ៌កំបាំងបិទមុខ និងជារឿងដែលមានជាប់នៅលើទំព័រសារពត៌មាន ។

កន្លងការនាំសារចុះឡើងនៃពាក្យសំដី របស់សង្គមមនុស្ស សូម្បីអ្នកដែលពុំជឿខ្មោចបិសាចសោះក៏ដោយ ក៏បែរជាបណ្ដោយពេលវេលាឲ្យខូចខាតទៅ ដោយសារតែការចង់ដឹង ចង់ឮ នូវរឿងនេះដែរ ។

ដោយហេតុថារឿងនេះ ពុំមែនជារឿងអាថ៌ ពុំមែនជារឿងដែលបញ្ចប់អាចចូលទៅជ្រៀតជ្រែក ឬចូលទៅពាក់ពាមបានផងនោះ ខាងក្រុមព្រះនគរបាល ក៏គ្មានអំណាចកោះហៅ

នាងយូរ៉េត យកទៅសាកសួររកការណ៍ពិតបានឡើយ ។ មានអ្នកងឿងឆ្ងល់ជាច្រើនបាននាំគ្នាទៅចោមរោម សាកសួរនាងស្ទើរតែគ្មានចន្លោះពេលសោះ តែនាងយូរ៉េត ពុំព្រមឆ្លើយថាអ្វីឡើយ ក្រៅពីថា នាងពុំអាចបដិសេធនូវពាក្យចចាមអារ៉ាមដែលលេចឮថា បិសាចខ្មោចប្ដីនាងប្រែក្លាយខ្លួនជាមនុស្សមកជួបនឹងនាង តែក៏ពុំអាចធានារ៉ាប់រងថា រឿងនេះ ជារឿងពិតដែរ ។

" តែរឿងនេះ មានមនុស្សឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកថា:

បិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីមកអង្គុយនិយាយគ្នា ជាមួយអ្នកស្រីនៅលើគ្រែក្រោមដើមក្រូចបាយមុខផ្ទះ " (អ្នកកាសែតម្នាក់និយាយជាមួយនាង (យូរ៉េត)

" បើគេឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកគេយ៉ាងនោះហើយ លោកចាំមកសួរខ្ញុំធ្វើអ្វីទៀត " (នាងយូរ៉េតឆ្លើយ)

— តែខ្ញុំចង់ដឹងនូវការណ៍ពិត ដែលចេញពីមាត់អ្នកស្រី

ឲ្យបានច្បាស់លាស់

– ប្រសិនបើមានមនុស្សគេបានឃើញច្បាស់នឹងភ្នែកគេទៅហើយ លោកគួរតែជឿតាមគេទៅចុះ ពុំចាំបាច់មកសាកសួរខ្ញុំធ្វើអ្វីទៀតទេលោក

– ប្ដីរបស់អ្នកស្រីស្លាប់ដោយគ្រោះថ្នាក់ចរាចរមែនទេ ?

– ចា៎ស !

– អ្នកស្រីធ្វើសក្ការបូជាសពប្ដីរបស់អ្នកស្រីជានិច្ចឬ ?

– ចា៎ស ខ្ញុំធ្វើជានិច្ច ! នេះជាកិច្ចវត្តពិសេសដែលខ្ញុំធ្វើរាល់ល្ងាចពុំដែលខាននោះ ។

– ចុះអ្នកស្រី បានឃើញបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីរាល់ល្ងាចដែរឬ ?

– មិនដែលឃើញទេ ទើបតែមកឃើញក្នុងពេលថ្មីៗនេះ

– បើអញ្ចឹងបានសេចក្ដីថា អ្នកស្រីបានឃើញបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រីពិតប្រាកដមែន មែនឬទេអ្នកស្រី ?

– ត្រង់នេះខ្ញុំពុំអាចបដិសេធបានទេលោក

– អ្នកស្រីជឿឬទេថាជាបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រី ?

– ខ្ញុំពុំជឿថាជាអីទេ ហើយក៏ពុំដឹងជាថាអ្វីទាំងអស់

– និយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នាបានមែនទេអ្នកស្រី ?

– អ្នកណាជំរាបលោកថា និយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នាបាន ?

– ទេ ! នេះខ្ញុំសួរអ្នកស្រី

– ចុះលោកយករឿងអីមកសួរខ្ញុំ ?

– គឺមានមនុស្សគេនិយាយលាន់ៗថា មានគេបានឃើញអ្នកស្រីនិយាយឆ្លើយឆ្លងគ្នានឹងបិសាចខ្មោចប្ដីរបស់អ្នកស្រី

– បើអញ្ចឹងគួរតែលោកអញ្ជើញទៅសាកសួរ អ្នកណាដែលគេនិយាយនោះទៅវិញទៅស្រួលជាជាង

– អ្នកស្រីពុំពេញចិត្តនឹងជួយបំភ្លឺខ្ញុំខ្លះក្នុងរឿងនេះទេឬ ?

– ខ្ញុំសុំជំរាបលោកតាមត្រង់ថា ខ្ញុំពុំ[illegible]ចិត្ត[illegible]នោះ

– បើខ្ញុំសុំដឹងបន្តិចទៀតបានទេ ថាព្រោះហេតុអ្វី?

– ព្រោះយើងត្រូវតែគោរពចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធ របស់បុគ្គលដែលស្លាប់ទៅហើយ, ប្តីរបស់ខ្ញុំស្លាប់ទៅហើយ ខ្ញុំពុំពេញចិត្តឲ្យអ្នកណានាំយករឿងនេះ ទៅនិយាយឲ្យលេចឮឡើងយ៉ាងនេះយ៉ាងនោះឆ្ងាយទីបំផុតសោះ ព្រោះពេលនេះជាពេលដែលគួរតែទុកឲ្យវិញ្ញាណក្ខន្ធនៃសពប្តីរបស់ខ្ញុំ បានទទួលនូវការឈប់សំរាកដ៏សុខក្សេមក្សាន្ត ពុំគួរនឹងត្រូវរុកគួនអ្វីទេ

– តែជារឿងដែលទាក់ទងនឹងការងឿងឆ្ងល់ របស់មហាជន

– សុំលោកជួយប្រាប់មហាជន តាមទំព័រកាសែតរបស់លោកផងថា នេះជារឿងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំតែឯកឯងទេ ពុំមែនជារឿងរបស់អ្នកដទៃឡើយ ។

ក្រោយពេលដែលអ្នកកាសែតចេញពីផ្ទះ របស់នាង

យូរ៉េត ទៅហើយនាំយកពាក្យឆ្លងឆ្លើយ រួបពោលទាំងលើ ទៅចុះផ្សាយតាមទំព័រសារពត៌មាននោះ ករណីនេះតែធ្វើឲ្យមហាជនងឿងឆ្ងល់ខ្លាំងឡើងទៀត ។ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនគេគិតថា ពុំគួររវល់ក្នុងរឿងនេះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យនាងយូរ៉េត ខ្វល់ចិត្តនោះទេ ព្រោះម្ចាស់របស់រឿងគេពុំចង់ប្រាប់សោះ ដោយនាងគិតថា ជារឿងរបស់បុគ្គលដែលស្លាប់ទៅហើយ ។ បុគ្គលអ្នកស្លាប់ មានសិទ្ធិត្រូវតែបានទទួលសម្រាកសម្រាន្តជាសុខសាន្ត ពុំគួរជាត្រូវគេរុកគួនអ្វីឡើយ ។

នាងយូរ៉េត បេះតែបដិសេធ ពុំព្រមបំភ្លឺអ្វីឲ្យបានសមនឹងសេចក្តីស្រេកឃ្លានរបស់អ្នក ដែលចង់ដឹងចង់ឃើញនោះឡើយ ។

ការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មហាជន រឹងរិតតែមានឡើងៗ ។ នាងយូរ៉េត បេះតែព្យាយាមគេចពីការរុកគួនរបស់ពួកអ្នកសម្ភាស តែក៏ពុំអាចគេចផុតឡើយ ។ ពេល

ដែលនាងត្រូវអុជទៀនធូប ធ្វើសក្ការបូជាសពប្ដីរបស់នាងនោះ ជាពេលយប់ ។ នាងដឹងខ្លួនថា មានមនុស្សលបមើលជានិច្ច ៗ កាលបើត្រូវគេរុកគួនខ្លាំងឡើងៗ ។ នាងយូរ៉េត ក៏លក់ផ្ទះ ហើយនាំកូនធ្វើដំណើរចេញពីទីក្រុងបាងកក ។ អ្នកស្រុកជិតខាងក៏ឥតបានដឹងថានាងទៅនៅទីណាសោះឡើយ ។

រឿងដែលម្ដាយនិងកូនភៀសខ្លួនចេញបាត់ពីក្រុងបាងកកនោះ ជារឿងដែលគេអាចសន្និដ្ឋានបានដោយងាយ គេនាំគ្នានិយាយថា នាងយូរ៉េត ធុញទ្រាន់នឹងពួកអ្នកចង់ដឹង ចង់ឃើញ ដែលចេះតែទៅរំខានសាកសួរនាងអំពីរឿងរ៉ាវ ដែលនាងពុំចង់ប្រាប់ ។ ហេតុនេះហើយបានជានាងត្រូវភៀសខ្លួនចេញ ។ នាងយូរ៉េត ទៅតែខ្លួន ពុំបានយកអដ្ឋិធាតុប្ដីរបស់នាងទៅជាមួយផងឡើយ ។ ឯបិសាចនោះ កាលបើនាងយូរ៉េត ភៀសខ្លួនបាត់ទៅ ក៏លែងសំដែងឫទ្ធិ ប្រែក្រឡាឲ្យអ្នកណាឃើញទៀតដែរ ។

រឿងរ៉ាវទាំងអស់នេះ តែងឋិតនៅជារឿងបិទមុខនៅក្នុងក្រុងបាងកកដដែល ៗ សូម្បីនាងយូរ៉េត បានភៀសខ្លួនបាត់យូរទៅហើយក៏ដោយ ក៏មហាជននៅតែងឿងឆ្ងល់ដដែល ៗ ពួកអ្នកកាសែត ដែលពុំទាន់អស់ការងឿងឆ្ងល់ក្នុងរឿងនេះ ក៏នៅតែលើកយករឿងដដែល ៗ នេះ ទៅចុះផ្សាយក្នុងទំព័រកាសែតរបស់ខ្លួនតាមការដៅស្មានរបស់ខ្លួន និងតាមពាក្យចចាមអារាមដែលគេបានឮមកពីប្រភពនេះខ្លះនោះខ្លះ ។ យូរៗទៅពាក្យចចាមអារាមក្នុងទំព័រកាសែតនោះ ក៏ជំទាស់តែគ្នាឯង ពុំអាចនឹងស្ដាប់យកសេចក្ដីត្រង់ណា ឬកាសែតណា ជាជាការណ៍ពិតប្រាកដបានឡើយ ។ អ្នកខ្លះថា ឃើញនាងយូ-រ៉េត នៅឯណេះ អ្នកខ្លះថាឃើញនៅឯណោះ អ្នកខ្លះទៀតថា បិសាចខ្មោចប្ដីរបស់នាងបាននាំនាងយកទៅ . . . តិត ៗ ទៅមានអណ្ដាតចេះតែលាស់ ពុំពិចារណាឲ្យហ្មត់ចត់ ។ ដោយសារតែអណ្ដាតឥតឆ្អឹង គេក៏ចេះតែនិយាយឲ្យតែរួច

ភិនាត ។ លុះគេនិយាយយូរទៅ ហើយច្រើនឡើងៗ ពាក្យសំដីក៏ពុំគាប់ចុះសម្រុងយល់ស្របគ្នាបានឡើយ ៕

រហូតមកដល់ពេលឥឡូវនេះទៀត មើលទៅក៏ដូចជាគ្មាននរណាបានដឹងនូវការណ៍ពិតប្រាកដ នៃរឿងរ៉ាវរបស់នាងយូរ៉េត នោះសោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានដឹង . , . . .

ការណ៍ពិតដែលទាក់ទងនឹងរឿងរ៉ាវរបស់នាងយូរ៉េត នោះបិតនៅក្នុងក្រញាំដៃរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំអាចសរសេររឿងនេះផ្សាយដំណឹង ដើម្បីបំបាត់នូវការងឿងឆ្ងល់នៃអ្នកស្រុកឃ្មានដឹងបាន ព្រោះខ្ញុំបានពិនិត្យមើលទៅពុំឃើញថា ជារឿងដែលត្រូវបិទបាំងធ្វើអ្វីតទៅទៀតឡើយ ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលនេះខ្ញុំនៅពុំទាន់ជំរាបនរណាឲ្យដឹងថា នាងយូរ៉េត នៅឯណាខ្ញុំនៅឯណា មានជីវិតប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងណាឡើយ ៕

ការណ៍ដែលខ្ញុំត្រូវលាក់ខ្លួនពួនកេត្តានោះ ក្រៅពីមានហេតុផលតាមរឿងដែលនឹងត្រូវបរិយាយតទៅខាងមុខនោះ

ចេញ ខ្ញុំនៅមានសេចក្ដីត្រូវការម្យ៉ាងទៀត គឺការស្ងប់ស្ងាត់ក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំធុញទ្រាន់ចំពោះការប្រព្រឹត្តទៅនៃពិភពលោកជាខ្លាំង ។ ខ្ញុំបានទទួលដល់វត្តសក្តិសិទ្ធិក្នុងលោកសុំជួយបណ្ដាលឲ្យមនុស្សលោកចេះស្រឡាញ់រាប់អានគ្នា ចេះជួយគ្នា អនុគ្រោះគ្នា សន្តោសគ្នា កុំឲ្យមានចិត្តដូចក្នុងរឿងរ៉ាវរបស់នាងយូរ៉េត ដែលខ្ញុំនឹងសរសេរតាមការណ៍ពិតដែលខ្ញុំបានដឹងបានឮនេះ ។

រឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតរបស់នាងយូរ៉េត ជារឿងរ៉ាវដែលគួរដឹង ព្រោះជារឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតមួយ មានសភាពប្លែកពីជីវិតធម្មតា តែក៏ពុំមែនជាប្លែកពាលតែផុតវិស័យមនុស្សលោកទេ ។ បើយើងព្រមទទួលថា ក្នុងលោកនេះ គ្មានអ្វីប្លែក គ្មានអ្វីថ្មី រឿងរ៉ាវរបស់នាងយូរ៉េតនេះ ក៏ជារឿងរ៉ាវធម្មតាដែរ តែថារឿងរ៉ាវធម្មតានេះឯង មានច្រើនបែប ច្រើនយ៉ាងណាស់ ហើយការប្រព្រឹត្តទៅនៃជីវិតរបស់មនុស្សយើង ក៏ជាការដែល

យើងរៀនពុំចេះអស់ពុំចេះចប់ និងគ្មានទីបំផុត ។ ក្នុងលោកនេះគ្មានអ្នកណាមួយអាចសន្និដ្ឋានបានថា ខ្លួនបានរៀនចេះចប់នូវរឿងរ៉ាវនៃជីវិតនេះឡើយ ព្រោះថារឿងរ៉ាវនៃជីវិតនោះបើយើងរៀនច្រើនៗទៅ យូរៗទៅ ក៏រឹងរិតតែដឹងខ្លួនឯងថា យើងចេះតិច ចេះពុំអស់ ចេះពុំចប់ ហើយក៏ចេះតែត្រូវការចង់រៀនតទៅមុខទៀតជានិច្ច ។

វគ្គទី ២

ដើមហេតុនៃរឿង

មេឃស្រឡះអាកាសក្តៅ ។ ព្រះអាទិត្យកំពុងតែរៀបអស្តង្គតទៅហើយ ដោយបានបញ្ចេញនូវរស្មីពណ៌ក្រហមឆ្អៅពាសពេញផែនដី ។

នាកណ្តាលសភាពក្តៅស្អាប់ស្អុះនៃធាតុអាកាសយ៉ាងនេះ នៅតាមផ្លូវភ្នំពេញ-កំពត មានរថយន្តធ្វើចរាចរទៅមកជាច្រើន ដែលជាការណ៍អាចធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាក់វិលមុខបាន ប្រសិនបើមនុស្សនោះ ឈរចាំតែមើលរថយន្តទាំងនោះ ។ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះ ការធ្វើចរាចរនៃរថយន្តចូលមកទីក្រុងភ្នំពេញច្រើនជាងចេញទៅកំពត ព្រោះថ្ងៃនេះជាថ្ងៃអាទិត្យ ។ ពួកអ្នកធំ និងអ្នកមាននៅរាជធានី តែងនាំគ្នាធ្វើដំណើរទៅស្រូបយកអាកាសបរិសុទ្ធនៅកែប នៅវេលាល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ លុះល្ងាចថ្ងៃអាទិត្យគេត្រូវធ្វើដំណើរត្រឡប់មករាជធានីវិញ ម៉្លោះហើយ

នៅតាមដងផ្លូវភ្នំពេញ-កំពត តែងមានសម្ពៅនគ្រឿងបក្រ និង ស៊ីហ្វ្លេរថយន្តគ្រប់ម៉ាកគ្រប់ពូជជាប់ៗគ្នាស្ទើរតែពុំដាច់សូរៗ

ល្ងាចនេះ ខ្ញុំក៏បានរួមធ្វើដំណើរត្រឡប់មកភ្នំពេញវិញ ជាមួយនឹងមិត្តជិតស្និទ្ធម្នាក់ ដោយរថយន្តដេអេះរបស់គេ ហើយដែលម្ចាស់គេជាអ្នកកាន់ចង្កូតដែរ ។ មិត្តរបស់ខ្ញុំ ធ្លាប់បើកឡានដូចគេហោះ តែពេលនោះ គេបើកក្នុងល្បឿន ធម្មតា ព្រោះយើងរវល់ជជែកគ្នា ពីនេះ ពីនោះលេង ដោយ ការសប្បាយរីករាយ ដែលជាការជួយបន្ថយនូវការធុញទ្រាន់ ក្នុងពេលដែលយើងធ្វើដំណើរត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។

— សំឡាញ់ ! គ្នាដូចជាឆ្ងល់នឹងឯងណាស់ ! (មិត្ត របស់ខ្ញុំ បានសួរខ្ញុំ ក្នុងខណៈដែលរថយន្តបានលូនឆ្ងាយចេញ ផុតពីទ្វារកំពត) ហេតុដូចម្ដេច ក៏បានជាឯងចេះតែប្រកែកនឹង បំណងល្អរបស់ប៉ានឹងម៉ាក់ឯង ក្នុងរឿងគូស្រករបស់ឯង ។

ខ្ញុំងាកមើលមុខសំឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដោយការងឿងឆ្ងល់ថា

ហេតុអ្វី ក៏បានជាគេលើកយករឿងគូស្រករនេះមកនិយាយ

— សំឡាញ់ ! គ្នាមិនចង់ឮរឿងហ្នឹងសោះ តែបើឯង ចង់ដឹង គ្នាក៏ពេញចិត្តនឹងប្រាប់ឯងឲ្យបានដឹងដែរ (ខ្ញុំឆ្លើយ) រឿងប្រពន្ធពុំខុសគ្នាពីផ្ទះប៉ុន្មាន ផ្ទះដែលយើងនៅជាសុខ សាន្តបាន គឺផ្ទះដែលយើងពេញចិត្ត ដូច្នេះមុននឹងសង់ផ្ទះ ត្រូវយើងលៃលកទៅតាមចិត្ត ដែលយើងស្រឡាញ់ បើយើង ឲ្យគេសង់ឲ្យដោយពុំបានប្រាប់ថា យើងស្រឡាញ់ផ្ទះបែបនេះ បែបនោះទេ ផ្ទះនោះមុខជាទាស់ចិត្តយើង ឯប្រពន្ធវិញក៏យ៉ាង នោះដែរ បើប៉ាម៉ាក់ខ្ញុំពេញចិត្ត តែគ្នាពុំស្រឡាញ់ តើឲ្យគ្នា រៀបការជាមួយយ៉ាងម៉េចកើត ឯងគិតមើល ! យើងត្រូវនៅ រួមរស់ជាមួយគ្នាអស់មួយជីវិត ចុះបើយើងពុំពេញចិត្តនឹងគ្នា ពុំស្រឡាញ់គ្នា តើឲ្យនៅជាមួយគ្នាយ៉ាងម៉េចកើតសំឡាញ់ !

— ហ៊ឹះ ! (សំឡាញ់របស់ខ្ញុំដកដង្ហើមធំ ហើយនិយាយ តទៅទៀត) រឿងនេះដូចជាពិបាកគិតដែរ តែគ្នាសង្កេតឃើញ

ថាប៉ា និងម៉ាក់ឯង ពិបាកចិត្តនឹងឯងខ្លាំងណាស់ ព្រោះលោកគិតថា ឯងពុំតាមឱវាទលោក

— រឿងអ្វីៗ គ្នាអាចធ្វើតាមចំណង់លោកបានទាំងអស់ តែរឿងនេះ គ្នាដូចជាធ្វើតាមពុំកើត ព្រោះគ្នាយល់ថា រូបគ្នានេះទេតើ ដែលជាអ្នកទទួលបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ ក្នុងគ្រួសារតទៅអនាគត —

— ពិតណាស់ហើយសំឡាញ់ ! គ្នាក៏យល់ចិត្តយល់ថ្លើមឯងណាស់ហើយដែរ តែការណ៍ដែលគ្នាលើកយករឿងនេះមកនិយាយ ក៏ពុំមែនប្រែសេចក្តីថា គ្នាបង្ខិតបង្ខំឯងទេ ។

បរិយាកាសបានស្ងប់ស្ងៀមមួយសន្ទុះ ដោយយើងគ្មានឮអ្វីក្រៅពីសូរនៃរថយន្ត ។ បន្តិចមកយើងក៏បានចាប់ផ្តើមនិយាយលេងពីនេះពីនោះតទៅទៀត ដោយការសប្បាយរីករាយ ។ យូរៗ សំឡេងសើចក្អាកក្អាយនៃយើងទាំងពីរក៏បានលាន់ឮឡើងគ្របលើសម្លេងរថយន្តម្តងៗ ។

ការធ្វើដំណើរហាក់ដូចជាឆាប់រហ័សសម្រាប់អ្នកពុំគិតគូរពីរយៈចម្ងាយផ្លូវ ។ រថយន្តបានលូនចូលមកដល់អគ្គារសោមក្នុងខណៈដែលយើងពុំបានជាទឹកទា ។ សំឡាញ់របស់ខ្ញុំក៏បានបញ្ឈប់រថយន្តនៅទីនោះ ហើយយើងទាំងពីរនាក់ក៏បានចុះទៅទទួលទានភេសជ្ជៈនៅក្នុងភោជនីយដ្ឋានមួយ ។

អគ្គារសោម ជាកន្លែងពិសេសសំរាប់ទទួលភ្ញៀវទេសចរទាំងទៅទាំងមក . . . . . ក្នុងភោជនីយដ្ឋានមួយៗ តែងមានភ្ញៀវចូលទៅអង្គុយបរិភោគអាហារ ឬភេសជ្ជៈយ៉ាងគ្រៀបគ្រា ពុំសូវមានកន្លែងទំនេរ . . .

យើងបានចូលទៅអង្គុយនៅត្រង់តុទំនេរមួយ ដែលឋិតនៅចំកណ្ដាល ព្រោះអ្នកដែលចូលទៅមុនបានរើសយកតុដែលនៅខាងៗអស់ ។ យើងបានទទួលទានទឹកដូងដ៏មានឱជារស ព្រោះការស្រេកទឹករបស់យើង ។ យើងបានអង្គុយសន្ទនាគ្នាយ៉ាងស្ងប់ស្ងៀម ។ ក្នុងខណៈជាមួយ

គ្នានេះ ខ្ញុំបានចាប់អារម្មណ៍ទៅលើតុមួយ ដែលជិតនៅពីខាងលិចខ្ញុំ ។ តុនោះ មានមនុស្សអង្គុយបីនាក់ គឺបុរសជិតនៅក្នុងវ័យកណ្តាលម្នាក់ ស្រីចំណាស់ម្នាក់ និងសុភាពនារីម្នាក់ទៀត ។ ការប្លែកដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍នោះ គឺខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា មនុស្សទាំងបីនាក់នេះ និយាយគ្នាយ៉ាងតិចជាទីបំផុត ។ ម្នាក់ៗសុទ្ធតែមានទឹកមុខស្រពោនក្រៀមក្រំ វៀរលែងតែបុរសចេញ ដែលមើលទៅហាក់ដូចជាមានការសប្បាយរីករាយណាស់ ក្នុងការដែលគេខំយកចិត្តយកថ្លើមសុភាពនារី ។ ប្រសិនបើការស្មានរបស់ខ្ញុំពុំខុស ខ្ញុំគិតថាសុភាពនារីនេះ មានអាយុយ៉ាងច្រើន២២ឆ្នាំ ។ ដំបូងខ្ញុំគិតថាបុរសនិងស្រីទាំងពីរនាក់នេះ ជាប្តីប្រពន្ធនឹងគ្នា ឯយាយចាស់ម្នាក់ទៀតនោះ គឺប្រហែលជាម្តាយរបស់បុរសឬស្ត្រីនោះ ។

ខ្ញុំបានលួចចោលកន្ទុយភ្នែកក្រឡេកមើលយូរៗ ទៅឃើញសុភាពនារីនោះ ដូចជារឹតតែស្អាតឡើងៗ ស្អាតពាល់

តែអាចស្រូបទាញក្រសែភ្នែករបស់ខ្ញុំ ឲ្យចេះតែលួចសំឡឹងទៅនាង ។ ប្រសិនបើការសង្កេតពិនិត្យមើលរបស់ខ្ញុំ ពុំខុសទេនោះ ស្រីដ៏ស្អាតដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍នេះ គ្មានការត្រេកត្រអាល ឬរីករាយអ្វីជាមួយនឹងបុរសដែលនាងមកជាមួយនេះឡើយ ។ ទឹកមុខរបស់នាងបានសំដែងឲ្យឃើញនូវអាការពុំសូវជាសប្បាយរីករាយ ។ សូម្បីក្នុងពេលដែលបុរសនោះនិយាយជាមួយ ក៏មើលទៅនាង ហាក់ដូចជាពុំយកចិត្តទុកដាក់នឹងស្តាប់ឡើយ ហើយនិយាយឆ្លងឆ្លើយទៅបុរសនោះវិញក៏តិចតួចដែរ ហើយក្នុងពេលនិយាយនោះទៀត នាងក៏ពុំសំឡឹងមើលមុខបុរសនោះផង ។ ខ្ញុំបានលួចគិតតែម្នាក់ឯងថា អាការជ្រប់ស្រពោនយ៉ាងនេះ ជាការសំដែងឲ្យដឹងថា នាងប្រហែលជាមានទុក្ខព្រួយអ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងទ្រូង ។

— នែ ! សំឡាញ់ (សំឡាញ់របស់ខ្ញុំសួរខ្ញុំតិចៗ ក្នុងខណៈដែលខ្ញុំកំពុងតែលួចសង្កេតមើលគេ) គ្នាសង្កេតមើល

ទៅឯង   ហាក់ដូចជាចាប់អារម្មណ៍នឹងស្រីនោះណាស់

– អញ្ចឹងឬ ? (ខ្ញុំសួរទៅវិញ)

– ជាប់ចិត្តមែនឬទេសំឡាញ់ ? (គេសួរបញ្ឈក់ខ្ញុំម្តងទៀត)

ខ្ញុំពុំឆ្លើយថាអ្វី ។ ខ្ញុំលួចគោលកន្ទុយភ្នែកមើលនាងតទៅទៀត ។ សភាពការណ៍ក៏បានប្រព្រឹត្តទៅដូចដើមគឺបុរសនិយាយច្រើន ស្រីនិយាយតិច ។ នេះជាលក្ខណៈដែលនិយាយបានយ៉ាងងាយថា អ្នកទាំងពីរនាក់នេះមុខជាមានការអេវិចិត្តនិងគ្នាក្នុងរឿងអ្វីមួយពុំខាន ។

ការដែលខ្ញុំនៅស្ងៀមពុំឆ្លើយថាអ្វីនោះ មិត្តខ្ញុំបានយល់ច្បាស់ថា ខ្ញុំពុំបានបដិសេធនូវសំនួររបស់គេឡើយ ។

ក្នុងខណៈដែលយើងនៅស្ងៀមនេះ អ្នកទាំងបីនាក់ក៏នាំគ្នាក្រោកដើរចេញពីតុសំដៅទៅរករថយន្ត ដែលគេចតទុកនៅខាងក្រៅ ដោយបុរសជាអ្នកដើរនាំមុខ ។ ភោជនីយដ្ឋាន

នេះ មានតុកៅអីជាច្រើន ម៉្លោះហើយទីកន្លែងក៏ចង្អៀតស្ទើរតែគ្មានផ្លូវដើរ ។ នៅពេលដែលគេដើរចេញមកដល់តុដែលយើងអង្គុយ គេគួរតែលៃលកដើរឲ្យបានស្រួលដើម្បីកុំឲ្យមានការប៉ះទង្គិច ឬបើមានការប៉ះទង្គិចបន្តិចបន្តួចក៏គួរណាស់តែសូមអភ័យទោសពីយើង តែនេះផ្ទុយទៅវិញ, គេដើរធ្វើព្រងើយ មកប៉ះនឹងកៅអីដែលសំឡាញ់របស់ខ្ញុំអង្គុយហើយ ក៏ធ្វើព្រងើយដើរហួសទៅទៀត ។ ការដើរមកប៉ះនេះ ក៏ខ្លាំងល្មមធ្វើឲ្យទឹកដូងក្រឡុកចេញពីកែវហៀរទៅលើតុ នារីដែលដើរតាមក្រោយមកនោះ ក៏ហាក់ដូចជាភ្ញាក់ស្រឡាំងកាំងនឹងអាការៈបែបនេះដែរ តែនាងក៏ពុំស្តីថាអ្វី ហើយក៏ដើរហួសទៅទៀត ។ តាមការសង្កេត ខ្ញុំយល់ឃើញថា នាងដឹងនូវកំហុសរបស់បុរសដែលនាងមកជាមួយនោះដែរ ហើយនាងក៏ពុំពេញចិត្តនឹងសភាពបែបនេះដែរ តែនាងពុំដឹងជាធ្វើដូចម្តេច ក្រៅពីគ្រាន់តែគោលក្រសែភ្នែក

www.ameakhmer.org